

Het probleem van Nederland is dat wij allang niet meer denken in oplossingen



Trending

Helaas trending op onze website: hoveniers en groenvoorzieners kunnen hun grond niet meer kwijt vanwege PFAS. Dit verhaal is amper een maand oud en toen ik het doorstuurde naar de eindredactie dacht ik nog: is het wel handig om zo'n woord als PFAS te gebruiken? Dat kent toch niemand! Ik kende het in ieder geval niet. Nu, amper één maand later, weet iedereen hoe deze groep wonderstoffen uit de vorige eeuw zo'n beetje hele bedrijfstakken kan gijzelen. Ik hoorde gisteren het verhaal van iemand van een recyclingbedrijf voor kunstgras. Deze ondernemer heeft miljoenen opgehaald bij een pensioenbedrijf om het probleem van het recyclen van kunstgras op te lossen. Hij heeft rekening gehouden met alle problemen, maar niet met stikstof en PFAS. Het gevolg: miljoenen euro's schade.

Waarom kopen we niet paar honderd hectare landbouwgrond in Bolivia, Brazilië of desnoods België om daar duurzame bosbouw realiseren?

Het probleem van Nederland is dat wij allang niet meer denken in oplossingen. Wij beschouwen het als 'vies' als iemand zegt dat er voor een creatieve oplossing is gekozen. Door dat constante en creatieve gemarchandeer met normen hebben we onze natuur naar de gallemeizen geholpen, is dan de redenering. Natuurlijk klopt dat wel een beetje. Maar wat moeten we dan? De anti-aanbakpannenfabriek DuPont de Nemours heeft er in zijn uppie zo ongeveer voor gezorgd dat alle grond binnen een straal van 70 kilometer rondom Dordrecht PFAS bevat. De brandweer van Schiphol heeft door oefeningen met blusschuim de nodige PFAS het milieu in gejaagd. Voor het grootste deel gaat het om zeer kleine gehalten, maar de Nederlandse overheid bewandelt hier de koninklijke weg. Wij hebben verzonnen dat schadelijkheid begint bij het laagste gehalte dat we kunnen meten, waar al onze burens vaak honderden procenten meer tolereren. Dat klinkt sympathiek, maar een beter woord is naïef. Wij wonen hier in wat misschien wel de drukste metropool van de wereld is (Nederland is welbeschouwd een stad). Waarom leren we niet eens denken in oplossingen? We weten dat het klimaatprobleem een wereldwijd en vooral ook grensoverschrijdend verhaal is. Tegelijk willen we de oplossing angstvallig binnen Nederland houden. Waarom kopen we niet een paar honderd hectare landbouwgrond in Bolivia, Brazilië of desnoods België om daar duurzame bosbouw te realiseren? De winst voor het milieu in de zin van stikstof en CO2 is dan veel groter.

Met vriendelijk groet,
Hein van Iersel (hein@nwst.nl)
Hoofdredacteur



Be social

Scan of ga naar:

www.vakbladdehovenier.nl/article/31429/trending